

Sygn. akt I PK 240/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa E. P.

przeciwko Powiatowi Bełchatowskiemu

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt V Pa 10/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił apelacje E. P. i Powiatu Bełchatowskiego od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 11 lipca 2013 r., którym zasądzono od Młodzieżowego Ośrodka Wychowawczego w Ł. na rzecz powódki kwotę 17.184,60 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła: 1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 180 § 1 pkt 2 k.p.c., przez podjęcie zawieszonego uprzednio na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. postępowania w sprawie z udziałem następcy prawnego pozwanego Młodzieżowego Ośrodka Wychowawczego w Ł. - Starosty Powiatu Bełchatowskiego w Bełchatowie, podczas gdy z okoliczności faktycznych i

prawnych wynikała konieczność prowadzenia postępowania z udziałem Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w Ł.; 2) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 23¹ k.p., przez jego pominięcie w procesie orzekania i weryfikacji wyroku Sądu pierwszej instancji, podczas gdy skutek przewidziany w tym przepisie, tj. wejście w prawa i obowiązki objęte łączącym strony stosunkiem pracy przez nowy podmiot, który przejmuje w całości lub części zakład pracy, następuje w sposób automatyczny (z mocy samego prawa) i niezależnie od tego, czy i jakie czynności prawne są dokonywane przez podmioty uczestniczące w tym procesie; b) art. 45 § 2 k.p., przez nietrafne przyjęcie, że przepis ten został prawidłowo zastosowany w sprawie z uwagi na niemożliwość przywrócenia powódki do pracy, mimo że ustalony stan faktyczny prowadził do przyjęcia, że Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy został przejęty przez Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością z uwagi na: 1) prowadzenie postępowania odwoławczego przeciwko Powiatowi Bełchatowskiemu zamiast przeciwko Młodzieżowemu Ośrodkowi Socjoterapii w Ł., co uniemożliwiło dokonanie merytorycznego rozstrzygnięcia; 2) rażącą obrazę art. 23¹ § 1, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a nadto art. 45 § 2 k.p. poprzez nietrafne przyjęcie, że przepis ten został prawidłowo zastosowany w sprawie z uwagi na niemożliwość przywrócenia powódki do pracy, mimo że stan faktyczny pozwalał na przyjęcie, że Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy został przejęty przez Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii, co oczywiście umożliwiało przywrócenie powódki do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia

skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może

wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie zdołała wykazać tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Po pierwsze, powołując się na tę przesłankę skarżąca poprzestaje na powtórzeniu zarzutów postawionych w ramach podstaw kasacyjnych i argumentacji zawartej w ich uzasadnieniu, nie wskazując przy tym przepisu prawa procesowego, który miałby zostać naruszony wskutek „prowadzenia postępowania odwoławczego przeciwko Powiatowi Bełchatowskiemu zamiast przeciwko Młodzieżowemu Ośrodkowi Socjoterapii w Ł.” - w sposób prowadzący wprost do wzruszenia zaskarżonego wyroku. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności przemawiających za przyjęciem skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Po drugie, podnoszone przez skarżącą kwestie zostały negatywnie rozstrzygnięte w zapadłym w tożsamym stanie faktycznym i prawnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., I PK 5/16. W wyroku tym jednoznacznie stwierdzono, że w przypadku podmiotów zajmujących się działalnością społeczną (edukacyjno-wychowawczą) dla rozstrzygnięcia, czy doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę pierwszorzędne znaczenie należy przypisać celom i zadaniom realizowanym przez takich pracodawców, natomiast kryteria i okoliczności o charakterze majątkowym mają znaczenie jedynie pomocnicze. W rezultacie - z uwagi na odmienny charakter zadań realizowanych przez obydwie wskazywane przez skarżącą placówki - nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. W tej sytuacji następcą prawnym zlikwidowanej powiatowej jednostki organizacyjnej stała się właściwa jednostka samorządu terytorialnego, którym w sprawie był Powiat Bełchatowski. Przesądza to również o niezasadności zarzutu obrazy art. 45 § 2 k.p.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.